

Въ монастира имало нѣколко послушници, между които най-малкиятъ, но най-уменъ и прилеженъ билъ Димко, отъ старото село Бояна, до София. Димко билъ любимецъ и на игумена Доротей, и на Янука банъ. Когато последниятъ идвалъ въ монастира, Димко винаги билъ съ него и боляринътъ се очудвалъ на неговия умъ и съобразителностъ.

— Отче игумене, този послушникъ следъ време ще бжде гордостъ за монастира, той ще стане владика и ако Господъ ми продължи днитѣ, азъ ще го закрилямъ до тогава, — казалъ при едно посещение боляринътъ Янука.

— Нашата църква не е бедна отъ знаменити духовници, но Димко ще бжде наистина единъ добъръ служителъ на Бога и азъ се радвамъ, че и ти болярينو, разбирашъ това.

Но непознати сж Божиитѣ разпоредби за слабия човѣшки умъ. Друго Той наредилъ за Димко, а не владишка корона.

Единъ день Индже Балабанъ свикалъ на съвещание всички началници на своята войска.

— Софийската крепостъ е силна. Храбро се биятъ войницитѣ на болярина Янука банъ. За да овладѣемъ тази крепостъ, ще трѣбва да си послужимъ съ хитростъ. Ако ние не сме тукъ, боляринътъ сигурно ще дойде въ монастира, защото тукъ той идвалъ често. Трѣбва да го хванемъ живъ. Следъ това съ крепостта ще сесправимъ лесно, когато той нѣма да е съ войницитѣ си. Всички наши войници на изтокъ и югъ отъ крепостта да се отдрѣпнатъ — тия отъ изтокъ къмъ ихтиманскитѣ височини, а тѣзи отъ югъ къмъ Самоковъ. Азъ съ нѣколко смѣли войници ще се скрия на тавана на монастира, намѣрихъ подходяще мѣсто. Тамъ ще дочакаме, когато боляринътъ дойде тукъ. Следъ това азъ знамъ, какво ще правя. Докато не известя, войскитѣ нѣма да нападатъ София.